

Нашият познат котакъ, Панчо, славниятъ юнакъ
бѣ останалъ самъ въ салона и почна мухи да гони;
а една муха застана на голѣмото пиано
и започна да брѣмчи. Панчо я яде съ очи,
на пианото се мѣта и . . . започна се борбата,
посрѣдъ адски звѣнъ и шумъ: бамъ-бумъ-бимъ-бамъ-бумъ!...
Тѣй пианото звучи, че квартала цѣлъ ечи!
Въ този мигъ се втурна съ жаръ Панчовиятъ господарь:
„Панчо, азъ не се надѣвахъ ти да вдигаашъ тази врѣва!
Млъкъ, че скѣсвамъ ти ушитѣ! Стига си игралъ съ мухитѣ!“
Съ туй не свършва се бедата; нѣкой хлопа на вратата
и хазаина саминъ (много нервентъ господинъ)
почва злобно да се кара на котака съ господаря:
„Две думички ще ви кажа: напуснете ми етажа!
Азъ съмъ боленъ и немога да понасямъ тази тревога:

Хемъ не знаете да свирите —
дрѣнкате и ме нервирате!“

А котака Панчо мига, сякашъ казва: „Стига, стига!
За една муха нищожна вдигаашъ врѣва невъзможна!“

Свѣтлозаръ Димитровъ.

